

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์หาตัวแปรที่สามารถจำแนกนักเรียนที่มีระดับฐานะทางสังคมแตกต่างกันระหว่างกลุ่มดาวและกลุ่มบุรุษละเลย รวมทั้งวิเคราะห์ความสำคัญต่อการจำแนกกลุ่มของตัวแปร โดยพิจารณาว่าตัวแปรใดมีส่วนสำคัญมากน้อยเพียงใดในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุรุษละเลย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือนักเรียนที่มีฐานะทางสังคมเป็นดาว (Star) และบุรุษละเลย (Neglectee) ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 จำนวนทั้งสิ้น 746 คน คือระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 203 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 297 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 246 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่ามัธยัมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) โดยวิธีวิเคราะห์แบบมีขั้นตอน (Stepwise Method) ได้ข้อค้นพบดังนี้

1. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีตัวแปรปรากฏในสมการจำแนกประเภท 9 ตัวแปร จากตัวแปรทั้งสิ้น 24 ตัวแปร โดยที่ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทร่วมกันจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ประมาณร้อยละ 48.30 ซึ่งสามารถเรียงตามลำดับความสำคัญของตัวแปรจากมากไปน้อยคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน การควบคุมตนเอง ความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่ที่ความมีลักษณะของหญิง ฐานะการเป็นผู้นำ การยอมรับตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว และสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่นโดยมีตัวแปรสำคัญที่ให้น้ำหนักในการจำแนกสูง คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน การควบคุมตนเอง และความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่ที่ซึ่งให้น้ำหนักในการจำแนกเป็น 0.635, 0.601, -0.473 และ 0.336 ตามลำดับ และจากการพิจารณาค่าเฉลี่ยจากสมการจำแนกประเภท (Centroid)

ของแต่ละกลุ่ม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน และความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดี จะเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มดาว ส่วนการควบคุมตนเองจะเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มบุคคลเลย

2. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีตัวแปรปรากฏในสมการจำแนกประเภท 11 ตัวแปร จากตัวแปรทั้งสิ้น 24 ตัวแปร โดยที่ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทร่วมกันจำแนกความแตกต่างของกลุ่มไคประมาณร้อยละ 39.78 ซึ่งสามารถเรียงตามลำดับความสำคัญของตัวแปรจากมากไปน้อยคือ ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การเข้าสังคม ฐานะการเป็นผู้นำ การสร้างความประทับใจในแก๊งค์ ระดับเขาวนปัญญา ลักษณะร่วมที่พบในคนส่วนมาก สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง และความมีอำนาจเหนือผู้อื่น โดยมีตัวแปรสำคัญที่ให้ความน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งให้ความน้ำหนักในการจำแนกเป็น 0.619 และ 0.388 ตามลำดับ และจากการพิจารณาค่าเฉลี่ยจากสมการจำแนกประเภท (Centroid) ของแต่ละกลุ่ม พบว่า ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มดาว

3. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีตัวแปรปรากฏในสมการจำแนกประเภท 12 ตัวแปร จากตัวแปรทั้งสิ้น 24 ตัวแปร โดยที่ตัวแปรในสมการจำแนกร่วมกันจำแนกความแตกต่างของกลุ่มไคประมาณร้อยละ 40.86 ซึ่งสามารถเรียงตามลำดับความสำคัญของตัวแปรจากมากไปน้อย คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้สึกที่ตนเองมีความเป็นอยู่ดี การยอมรับตนเอง ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น อัตมโนทัศน์ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว การเข้าสังคม ระดับเขาวนปัญญา นิสัยในการเรียน ความยืดหยุ่นได้ และลักษณะร่วมที่พบในคนส่วนมาก โดยมีตัวแปรสำคัญที่ให้ความน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งให้ความน้ำหนักในการจำแนกเป็น 0.740 และจากการพิจารณาค่าเฉลี่ยจากสมการจำแนกประเภท (Centroid) ของแต่ละกลุ่ม พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะ เป็นลักษณะของกลุ่มควา

จากการวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับฐานะทางสังคมมีคิของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร โดยใช่วิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภทในแต่ละระดับชั้นการศึกษา พบว่า ตัวแปรที่ปรากฏในสมการจำแนกประเภท นี้จะมีส่วนร่วมในการจำแนกนักเรียนกลุ่มควา และกลุ่มบุคคลเฉลี่ยได้ทั้ง 3 ระดับชั้นการศึกษา คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน ส่วนตัวแปรที่ปรากฏในสมการจำแนกประเภท นี้จะมีส่วนร่วมในการจำแนกนักเรียนกลุ่มควา และกลุ่มบุคคลเฉลี่ยได้ 2 ระดับชั้นการศึกษา คือ ระดับเขาวนปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ฐานะการเป็นผู้นำ ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น การเข้าสังคม การยอมรับตนเอง ความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่ ลักษณะร่วมที่พบในคนส่วนมากและสัมฤทธิ์ ผลที่เกิดจากการทำสมาธิผู้อื่น นอกจากนี้ตัวแปรที่ปรากฏในสมการจำแนกประเภท นี้จะมีส่วนร่วมในการจำแนกนักเรียนกลุ่มควาและกลุ่มบุคคลเฉลี่ยได้เฉพาะในแต่ละระดับชั้นการศึกษาเท่านั้น คือนิสัยในการเรียน อคติโนทัศน์ ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง การสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อื่น สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง ความยืดหยุ่นได้ และความมีลักษณะของหญิง

สำหรับตัวแปรที่ในคานำหนักในการจำแนกสูง ซึ่งจะ เป็นตัวแปรสำคัญในการจำแนกกลุ่มควา และกลุ่มบุคคลเฉลี่ยนั้น ได้พิจารณาจากตัวแปรที่ค่าสัมประสิทธิ์มากที่สุดจนถึงตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์ประมาณครึ่งหนึ่งของค่าสัม ประสิทธิ์ของตัวแปรที่มีค่ามากที่สุด (Tatsuoka 1970 : 4) พบว่า มีอยู่ 4 ตัวแปร คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน การควบคุมตนเอง และความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตัวแปรสำคัญที่สุดคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวแปรที่สำคัญรองลงไป ได้แก่ ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน การควบคุมตนเอง และความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่

ข) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตัวแปรสำคัญที่สุดคือความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน ตัวแปรที่มีความสำคัญรองลงไปคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ค) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวแปรสำคัญในการจำแนกกลุ่ม ซึ่งให้ค่านำหนักในการจำแนกสูงมีตัวแปรเดียวคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยพบว่า กลุ่มตัวแปรที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับเชาวน์ปัญญา นิสัยในการเรียน อัตมโนทัศน์ ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว ฐานะการเป็นผู้นำ ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น การเข้าสังคม การยอมรับตนเอง ความรู้สึกที่ตนเองมีความเป็นอยู่ที่ ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง การสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อื่น ลักษณะร่วมที่พบในคนส่วนมาก สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง ความยืดหยุ่นได้ และควมมีลักษณะของหญิง สามารถใช้จำแนกนักเรียนที่มีฐานะทางสังคมมีทิศทางระหว่างกลุ่มดาวและกลุ่มบุคคลละเอียด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ระบุไว้ ซึ่งจากการวิเคราะห์จำแนกประเภทในแต่ละระดับชั้นการศึกษา คือระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 จะใช้สมการจำแนกประเภทที่มีตัวแปรแตกต่างกันไปบ้าง แต่มีตัวแปรอยู่ 2 ตัวแปรที่ปรากฏอยู่ในสมการจำแนกประเภทของทุกระดับชั้นการศึกษา คือตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน โดยตัวแปรทั้งสองนี้มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มดาวลักษณะ เช่นนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่จะยอมรับผู้อื่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้ที่รูปร่างหน้าตาก็ ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่มนั้นแตกต่างกันไปบ้างในแต่ละระดับชั้นการศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยและฐานะภาวะของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นการศึกษาซึ่งแตกต่างกัน ประกอบกับในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นั้น จะเป็นช่วงที่นักเรียนกำลังปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปจากการศึกษาแบบประถมศึกษามาเป็นมัธยมศึกษา ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนมีอายุและประสบการณ์ต่าง ๆ มากขึ้น แต่อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ต้องกระตือรือร้นและตื่นตัวเหมือนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของนักเรียนในการที่จะเลือกศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น อันจะเป็นแนวทาง

ในการเลือกอาชีพของเขาต่อไปในอนาคต ดังนั้น ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเลือกคบเพื่อนของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นการศึกษาจึงแตกต่างกันไปด้วยแต่อย่างไรก็ตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนก็ยังเป็นตัวแปรที่มีส่วนร่วมในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุคคลละเอียดได้ในทั้ง 3 ระดับชั้นการศึกษา

สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากจะเป็นตัวแปรที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุคคลละเอียดดังที่กล่าวมาแล้ว ยังเป็นตัวแปรที่สำคัญ และมีน้ำหนักสูงในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุคคลละเอียดของนักเรียนไคทั้งในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตสังกัศตทรวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ขอคนพบนี้เป็นไปในทำนองเดียวกับงานวิจัยของปัทมา นิลพิงา (2527 : 62-63) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวแปรสำคัญที่สุดที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีฐานะทางสังคมแตกต่างกันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 3 และปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัศตทรวงสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสังคมในการเลือกคบเพื่อนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนแบบหลักสูตรปกติหรือโรงเรียนแบบสาธิต ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ยังคงเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในการจะนำนักเรียนไปสู่การยอมรับหรือไม่ยอมรับจากเพื่อนด้วย ส่วนในการที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่แนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มดาวรวมทั้งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนหนึ่งที่ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่วัดจากเกรดเฉลี่ยประจำภาคของนักเรียนกลุ่มดาวในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และ ปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09, 3.16 และ 3.32 ตามลำดับ ซึ่งถือเป็นเกรดเฉลี่ยที่อยู่ในระดับสูงหรือดี ในขณะที่นักเรียนกลุ่มบุคคลละเอียดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.10, 2.27 และ 2.12 ซึ่งถือเป็นเกรดเฉลี่ยที่อยู่ในระดับปานกลางหรือพอใช้ได้ ซึ่งจากลักษณะแนวโน้มของตัวแปรและรายละเอียดต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ ชี้ให้เห็นถึงความต้องการของนักเรียนในการเลือกบุคคลที่เขาพึงพอใจที่จะคบค้าสมาคมด้วยนั้น ส่วนใหญ่มักจะต้องการและยอมรับผู้ที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือผู้ที่เรียนเก่ง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วนักเรียนที่เรียนเก่งมักจะเป็นที่ชื่นชมของเพื่อน ๆ และเป็นผู้ที่เพื่อนฝูงยอมรับมาก ในขณะที่นักเรียนที่เรียนอ่อน

มักจะเป็นผู้ที่ไม่ค่อยจะมีเพื่อนชั้นชอบและไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง ซึ่งผลการวิจัยในส่วนนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิภาทร จินตาวังน (2512 : 44) ทองพูล บุญอิง (2516 : 54-55) และรัตนา กวงแก้ว (2527 : 45) ที่สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับฐานะทางสังคมมีคตินักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสำหรับการวิเคราะห์ความสำคัญต่อการจำแนกของตัวแปร นั้นพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่ม บุณกุลละเลยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 3 และเป็นตัวแปรที่สำคัญ เป็นอันดับที่สองในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุณกุลละเลยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ซึ่งการที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มนี้อาจ เป็นเพราะว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ส่วนใหญ่มักเป็นคนที่มีความสามารถ ชยัน ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ในการงาน รับผิดชอบในหน้าที่ มีความประพฤติเรียบร้อย ฯลฯ จึงอาจเป็นไปได้ว่าในลักษณะที่พึงประสงค์ต่าง ๆ ที่มอยู่ในที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก็ จะเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ได้รับความนิยชมชอบ จากเพื่อน ๆ ใ้มากกว่าผู้อื่น

ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีส่วน ในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มดาวและกลุ่มบุณกุลละเลยของนักเรียนในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น และยังเป็นตัวแปรสำคัญที่ใ้คานำหนักในการจำแนกสูงในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 โดยที่ความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนนี้ จะเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะ ของกลุ่มดาว ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า นอกจาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว รูปร่างหน้าตาเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่นักเรียนใ้คานำหนักถึง ในการที่จะเลือกผู้ที่เขาต้องการจะสนิทสนมและร่วมทำงานด้วย โดยที่ผู้ที่ใ้คได้รับความพอใจ ในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนสูง มักจะมีโอกาสใ้ครับการยอมรับทางสังคมมี มากกว่าผู้ที่ใ้คได้รับความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนต่ำ ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ บุญยง เจริญยง (2508 : 39-40) กบิน ไทรทิพย์ (2523 : 44) และเควิต ที ออซูเบล (Ausubel 1958 : 478) ที่กล่าวถึงรูปร่าง หน้าตา ว่าเป็นลักษณะที่พึงประสงค์และเป็นคุณสมบัติอันหนึ่งที่จะใ้คแก่มีฐานะทางสังคมมี สูง และจากการวิเคราะห์ความสำคัญต่อการจำแนกของตัวแปรนั้น พบว่าความพอใจใน

รูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนเป็นตัวอย่างที่สำคัญที่สุดในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุคคลละเลยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเป็นตัวอย่างที่สำคัญรองลงมาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งการที่พบว่าความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนเป็นตัวอย่างที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มบุคคลละเลยนั้น อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีรูปร่างหน้าตาดี มักจะมีลักษณะส่วนตัวบางอย่างที่ปรากฏเด่น เช่น เป็นคนสง่า น่ารัก สะอาด แต่งกายเรียบร้อย หน้าตาขี้มึนแถมแจ่มใส ลักษณะท่าทางดี หรือมีบุคลิกภาพบางอย่างที่เป็นคน จึงอาจเป็นไปได้ว่าลักษณะที่พึงประสงค์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในผู้ที่รูปร่างหน้าตาดี จะเป็นสิ่งที่นำไปสู่การเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ ทั่วๆ ไป จึงทำให้ความสำคัญของรูปร่างหน้าตา หรือความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน มีความชัดเจนและเด่นชัดขึ้น และในการที่พบว่าความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนเป็นตัวอย่างที่สำคัญให้ค่านำหนักในการจำแนกสูงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 โดยไม่ได้เป็นตัวอย่างที่สำคัญในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของนักเรียนในการตัดสินใจเลือกเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบกับโรงเรียนสาธิตมีการตั้งเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยพิจารณาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นจึงเป็นช่วงเวลาที่นักเรียนเกิดความตื่นตัวมากขึ้น รวมไปถึงเรื่องการเลือกคบเพื่อนซึ่งมีความพิถีพิถันขึ้น ในการเลือกเพื่อนที่ตนยอมรับในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นี้จึงให้ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก และให้ความสำคัญในเรื่องรูปร่างหน้าตาน้อยลงไป นอกจากนี้จะเห็นได้ว่านิสัยในการเรียน และระดับเขาวนปัญญาถูกเป็นตัวอย่างที่ปรากฏในสมการจำแนกประเภทของระดับชั้นนี้ด้วย ซึ่งอาจเป็นเพราะเหตุผลดังกล่าวข้างต้นคือในการเลือกคบเพื่อนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น จะเลือกโดยถือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนเป็นเรื่องสำคัญ

ในด้านของบุคลิกภาพทั่วไปนั้น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าบุคลิกภาพในหลาย ๆ ลักษณะ ซึ่งได้แก่ ความมีอำนาจเห็นผู้อื่น การเข้าสังคม การยอมรับตนเอง ความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่ ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง

การสร้างแรงบันดาลใจให้แก่อื่น ลักษณะร่วมที่พบในคนส่วนมาก สมรรถนะที่เกิดจาก
 การทำตามผู้อื่น สมรรถนะที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง ความยืดหยุ่นได้ และความ
 มีลักษณะของหญิง จะเป็นตัวแปรที่มีส่วนช่วยในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มดาว
 และกลุ่มผู้ดูแลเลยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่ง
 บุคลิกภาพในแต่ละลักษณะก็มีความสำคัญหรือความเด่นชัดในการจำแนกที่แตกต่างกันไปด้วย
 ทั้งนี้เนื่องจาก บุคลิกภาพในบางลักษณะจะช่วยให้เกิดพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและเป็น
 ประโยชน์ต่อนักเรียนไ้มากกว่าบุคลิกภาพในท่านอื่นๆ โดยเฉพาะบุคลิกภาพด้านการควบคุม
 ตนเอง และบุคลิกภาพด้านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่ จะเป็นตัวแปรสำคัญที่ให้
 คำน่าหนักในการจำแนกสูง โดยเป็นตัวแปรที่มีส่วนสำคัญรองลงมาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 และความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยม
 ศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับลักษณะเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า การควบคุมตนเอง และความรู้สึกว่าตนเอง
 มีความเป็นอยู่ที่ เป็นตัวแปรที่มีส่วนทำให้ฐานะทางสังคมมีคิระหว่างดาวและผู้ดูแลเลย
 ของนักเรียนแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถจำแนกนักเรียน
 ทั้งสองกลุ่มในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นี้ได้ชัดเจน และในการที่บุคลิกภาพด้านการควบคุม
 ตนเอง และความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่ มีส่วนสำคัญในการจำแนกไ้น้อยกว่า
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนนั้น อาจ
 เนื่องจากคุณลักษณะ เคนของบุที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และผู้ที่ได้รับความพอใจใน
 รูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อนสูงถึงที่ไกลลาวไวแธวข้างตน และยังเป็นเพราะว่า
 นักเรียนโรงเรียนสาธิตเป็นนักเรียนที่มีโอกาสได้อยู่ในสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของ
 โรงเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาบุคลิกภาพไ้มาก จึงทำให้ความสำคัญของบุคลิกภาพที่มี
 น้อยกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพอใจในรูปร่างหน้าตาตามการรับรู้ของเพื่อน
 และในการที่พบว่าบุคลิกภาพด้านการควบคุมตนเอง และความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่
 ไม่ได้เป็นตัวแปรสำคัญที่ให้ค่าน่าหนักในการจำแนกสูงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ
 ปีที่ 3 นั้น อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิต
 มีส่วนในการปลูกฝังและส่งเสริมให้นักเรียนมีการควบคุมตนเองและรู้สึกถึงว่าตนเอง
 มีความเป็นอยู่ที่ที่ดีขึ้น ประกอบกับนักเรียนมีอายุและประสบการณ์สูงขึ้น จึงทำให้ความ

แตกต่างของกลุ่มดาวและกลุ่มดวงละเลยในบุคลิกภาพ 2 คำนับลดน้อยลงไปในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และปีที่ 3 แต่อย่างไรก็ตาม บุคลิกภาพในค่านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดี ถึงเป็นตัวแปรที่มีส่วนรวมในการจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มดวงละเลยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วย

การที่พบว่าบุคลิกภาพค่านการควบคุมตนเอง (Self Control) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นตัวแปรสำคัญที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มดวงละเลย ทั้งที่ค่าเฉลี่ยของตัวแปรในค่านการควบคุมตนเองในกลุ่มดวงละเลยเท่ากับ 18.21 ในขณะที่กลุ่มดาวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.53 นั้น เนื่องมาจากว่าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในค่านการควบคุมตนเองเป็นค่าที่ให้น่าหนักสูงในทางลบ และเป็นทิศทางเดียวกับค่าเฉลี่ยจากสมการจำแนกประเภท (Centroid) ของกลุ่มดวงละเลย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการวิเคราะห์จำแนกประเภทซึ่งต้องพิจารณาตัวแปรทุก ๆ ตัวพร้อมกันไปนั้น พบว่าการควบคุมตนเองจะเป็นคุณลักษณะที่เด่นของกลุ่มดวงละเลย เมื่อเทียบกับลักษณะอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่แล้วมักจะค่าบวกของกลุ่มดาวมาก ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มดวงละเลยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการแสดงลักษณะหรือพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการควบคุมตนเองได้น้อยกว่ากลุ่มดาว ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนกลุ่มดวงละเลย ซึ่งมักจะมีลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏในทางลบ เช่น เรียนหนังสือไม่คอยเก่ง รูปร่างหน้าตาไม่เด่น หรือมีบุคลิกภาพบางลักษณะที่ไม่ดี เป็นต้น โค้ชความพยายามที่จะปรับระดับการควบคุมตนเองให้ดีขึ้น เช่น เยือกเย็น สุขุม อคทน ตลอดจนปรับปรุงตัวเองในด้านต่าง ๆ ให้ดีขึ้น เพื่อลดหรือทดแทนลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง จึงทำให้สามารถที่จะอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ ในสังคมได้ตามปกติ ซึ่ง วัตสัน และแทรพ (Watson and Tharp 1975 : 15) ได้กล่าวถึง การควบคุมตนเองว่าเป็นการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของบุคคล นอกจากนี้ เฟรสเตอร์ (Ferster Cited by Kanfer and Phillips 1970 : 416) ยังได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการควบคุมตนเองของบุคคลว่าเป็นผลมาจากการเรียนรู้ทางสังคม โดยที่บุคคลพยายามปรับตัว เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม

สำหรับบุคลิกภาพด้านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดี (Sense of well-being) ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นตัวแปรสำคัญที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มดาว และพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดี ของกลุ่มดาวและกลุ่มผู้ถูกดูแล จะมีค่าเท่ากับ 20.90 และ 19.90 ตามลำดับ ในขณะที่คะแนนเต็มในด้านนี้มีค่าเท่ากับ 34 ทำให้สะท้อนให้เห็นถึงสภาพความรู้สึกของนักเรียนโรงเรียนสาธิตในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของตนเองในลักษณะที่ค่อนข้างดีและไม่ค่อยมีความกังวลใจแต่อย่างไรก็ตาม นักเรียนกลุ่มดาวก็ยังมีบุคลิกภาพด้านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดีสูงกว่ากลุ่มผู้ถูกดูแล ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มดาวจะเป็นผู้ที่มีลักษณะของการทนต่ออยู่เสมอ มีความทะเยอทะยาน ว่องไวและเป็นคนที่ทำงานเพื่องานไ้มากกว่ากลุ่มผู้ถูกดูแล นอกจากนี้ยังแสดงถึงลักษณะของกลุ่มผู้ถูกดูแลที่จะเป็นคนที่ระมัดระวังและกล่าวคำขอโทษอยู่เสมอมากกว่ากลุ่มดาว โดยที่ขอคนพบและคำกล่าวข้างต้นนี้สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยและขอคนพบของ ออซุเบล (Ausubel 1958 : 373) ที่กล่าวถึงลักษณะบุคลิกภาพของเด็กที่มีฐานะทางสังคมที่ดีสูงว่า เป็นคนคล่องแคล่วว่องไว ราบรื่น อารมณ์มั่นคง ใจใจโต ซื่อสัตย์ ของเกียนวาร์ด (Guinouard 1962 : 438-442) ที่พบว่า เด็กที่ไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือเด็กที่มีฐานะทางสังคมที่ดีต่ำนั้น เป็นผู้ที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ราบรื่น และไม่กระตือรือร้น และของ คูเปอร์สมิท (Coopersmith 1981 : 147-148) ที่ได้กล่าวถึงเรื่องการตัดสินใจประเมินค่าของบุคคลว่าจะประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ เช่น การเข้าสังคม การศึกษา ฯลฯ จำเป็นจะต้องพิจารณาถึงความทะเยอทะยานของบุคคลประกอบด้วย

ส่วนฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนั้น เป็นตัวแปรสำคัญในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีฐานะทางสังคมที่ดีต่างกันของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร (ปิ่นกล้า นิลหงษ์ 2527 : 63) แต่การนำฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวมาเป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มดาวและกลุ่มผู้ถูกดูแลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสาธิตนั้น กลับไม่พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวเป็นตัวแปรสำคัญในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มดังเช่นกลุ่มนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่เป็นเช่นนี้จะเห็นเพราะว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

คู่และอยู่ในระดับที่ไม่ต่างกันมากนัก ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักเรียนทั้งปรากฏในตารางที่ 4, 7 และ 10 ที่พบว่าค่าเฉลี่ยของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักเรียนกลุ่มคาวและกลุ่มผู้ดูแลอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน คือค่าเฉลี่ย 16.20 และ 14.47 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, ค่าเฉลี่ย 16.28 และ 15.32 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และค่าเฉลี่ย 15.70 และ 14.95 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามลำดับ และจากตารางที่ 18-20 ที่พบว่านักเรียนโรงเรียนสาขิตส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวอยู่ในระดับที่ถึงดีมาก

เป็นที่น่าสังเกตว่าสัดส่วนของจำนวนนักเรียนกลุ่มคาวและกลุ่มผู้ดูแลนี้แตกต่างกันคือ นักเรียนกลุ่มคาวจะมีสัดส่วนที่น้อยกว่านักเรียนกลุ่มผู้ดูแลในทุกๆ ระดับชั้นการศึกษา ทั้งนี้ตามหลักของความเป็นจริงจะเป็นในการเป็นคาวและผู้ดูแล นั้นควรจะมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน แต่ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่เป็นคาวของโรงเรียนสาขิตบางส่วน เป็นบุคคลที่มีเพื่อน ๆ นิยมชมชอบและยอมรับกันมากเป็นพิเศษ ซึ่งจะมีผลทำให้โอกาสของบุคคลอื่น ๆ ที่ควรจะได้รับการยอมรับจากเพื่อนมีลดน้อยลงไป จึงทำให้สัดส่วนของจำนวนนักเรียนกลุ่มคาวที่ได้น้อยกว่าจำนวนนักเรียนกลุ่มผู้ดูแลดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ

1. จากการวิจัยพบว่าตัวแปรสำคัญที่ให้นำหนักในการจำแนกสูงซึ่งสามารถบ่งชี้ถึงความแตกต่างของนักเรียนที่มีฐานะทางสังคมมีคิต เป็นคาวและผู้ดูแลได้อย่างเด่นชัดทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มคาว และจากข้อมูลในภาคผนวก ค ตารางที่ 16 ที่ชี้ให้เห็นอีกว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยไม่ถึง 2.00 นั้น จะมีโอกาสเป็นผู้ดูแลมากกว่าคาว โดยเฉพาะนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 1.00 แล้วแทบจะไม่มีโอกาสหรือมีโอกาสน้อยมากที่จะเป็นคาว ในขณะที่นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยมากกว่า 3.00 นั้น มีโอกาสที่จะเป็นคาวมากกว่าผู้ดูแล เมื่อเป็นเช่นนี้การให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่เป็นผู้ดูแล จึงควรให้ความสำคัญในด้านการส่งเสริม การเรียนควบคู่ไปกับการส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์อันดีในกลุ่มนักเรียน เช่น การสอนซ่อมเสริม การจัดสอนพิเศษ การแนะแนวทางการเรียน การช่วยพัฒนาความสามารถพิเศษของนักเรียนเป็นรายกรณี การให้คำปรึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้กำลังใจ ยอมรับและ

เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างนักเรียนอันจะมีผลทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น และมีความมั่นใจในการเรียนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในห้องเรียนให้ส่งเสริมระดับฐานะทางสังคมมิติ และการเรียนของนักเรียนใหม่ประสิทธิภาพมากที่สุด

2. จากการวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับฐานะทางสังคมมิติในครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่าการเป็นคาวหรือผู้ถูกละเลยนั้น ไม่ได้อันเนื่องมาจากตัวแปรเพียงตัวแปรใดตัวแปรหนึ่ง เพียงลำพังเท่านั้น แต่จะเกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วมกันในการจำแนกกลุ่มของตัวแปรต่าง ๆ ที่ปรากฏสมการจำแนกประเภท เพียงแต่ว่าตัวแปรต่าง ๆ จะมีส่วนสำคัญในการจำแนกที่แตกต่างกันเท่านั้น เช่น จากผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แม้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นตัวแปรสำคัญในการจำแนกเพียงตัวเดียวก็ตาม แต่ยังมีตัวแปรอื่น ๆ ที่มีส่วนร่วมในการจำแนกกลุ่มอีกด้วย เช่น ความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดี การยอมรับตนเอง ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นต้น ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ทั้งมีส่วนร่วมในการเพิ่มค่าอำนาจในการจำแนกดังนั้นในการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนในด้านการส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียน จึงไม่ควรมองข้ามตัวแปรในด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะบุคลิกภาพของนักเรียนดังนั้น ครู ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของจึงควรมีส่วนในการให้ความรู้ ความเข้าใจ ปลูกฝัง รวมทั้งฝึกฝนให้นักเรียนเกิดการพัฒนบุคลิกภาพของตนเองในทางที่ดีขึ้น ซึ่งจะ เป็นหนทางในการนำไปสู่การเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนได้

3. ในการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) นั้น จะได้สมการจำแนกประเภทที่สามารถนำมาใช้ในการแบ่งจำนวนกลุ่มได้ ซึ่งจากผลการศึกษาในครั้งนี้ เราอาจนำสมการจำแนกประเภทแบบคะแนนค้ำ และค่าเฉลี่ยจากสมการจำแนกประเภท (Centroid) (สรุปไว้ในภาคผนวก ง) มาใช้ประกอบในการคาดประมาณการเป็นสมาชิกของกลุ่มคาวและกลุ่มผู้ถูกละเลยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมั่นใจกว่าการคาดเดาอย่างไม่มีข้อมูล โดยการให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม แบบสอบ แบบวัดหรือแบบสำรวจในชุดของตัวแปรที่ปรากฏในสมการจำแนกประเภทของระดับชั้นการศึกษาที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่แล้วอาศัยค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่ปรากฏอยู่ในสมการจำแนกประเภทคูณกับค่าของตัวแปรแต่ละตัวที่วัดได้ จากนั้นนำผลรวมที่ได้ไปเทียบกับค่าเฉลี่ยจากสมการจำแนกประเภท (Centroid) ของแต่ละกลุ่ม ซึ่งจะสามารถระบุได้ว่า นักเรียนคนนั้นน่าจะเป็นสมาชิกของกลุ่มคาว เมื่อค่าผลรวมที่ได้มีค่าใกล้เคียงกับ Centroid

ของกลุ่มดาว และจะเป็นสมาชิกของกลุ่มดูละเลยเมื่อคาบรวมที่โคมีค่าใกล้กับค่า Centroid ของกลุ่มดูละเลย นอกจากนี้ ข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรต่าง ๆ ยังทำให้เราทราบถึงรายละเอียดในคาบต่าง ๆ ของนักเรียนอีกด้วย อันจะโคแนวทางการส่งเสริมหรือปรับปรุงแก่นักเรียนใหม่ระดับฐานะทางสังคมที่ตกชั้น โดยเฉพาะดูละเลยโคอย่างตรงจุดยิ่งขึ้น

4. ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่องในทำนองเดียวกันนี้ในระดับการศึกษาอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเตรียมอุดมศึกษา เป็นต้น เพราะองค์ประกอบในการเลือกเพื่อนทางสังคมมีคือนักเรียนในแต่ละวัยและแต่ละสภาพของโรงเรียนนั้นน่าจะแตกต่างกันออกไป หรือหากจะศึกษาวิจัยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นต่อไป ก็ควรที่จะศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับฐานะทางสังคมที่ตัวอื่น ๆ เพิ่มเติมจากตัวแปรที่ได้ศึกษาไว้แล้ว เพื่อให้สามารถจำแนกของสมการจำแนกประเภทที่มีค่าสูงยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจจะลดตัวแปรที่ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าไม่ปรากฏอยู่ในสมการจำแนกประเภท

5. การที่ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวไม่ใกล้เคียงกันเป็นตัวแปรจำแนกที่สำคัญนั้น เนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักเรียนโรงเรียนสาธิต ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี แต่ในควมมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวที่ด้อยกว่านั้น ยังอาจจะมี ความแตกต่างกันในเรื่องของความมีชื่อเสียงของบุพการีของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยจึงมีความเชื่อ ประการหนึ่งว่าความมีชื่อเสียงของบุพการี น่าจะเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่งในการ จำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีฐานะทางสังคมที่ต่างกันระหว่างดาวและดูละเลยของนักเรียน โรงเรียนสาธิตด้วย

6. ในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป อาจจะศึกษานักเรียนที่มีฐานะทางสังคมที่ ปานกลาง เพิ่มขึ้นจากเดิมอีก 1 กลุ่ม รวมเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีฐานะทางสังคมที่ดีสูง ปานกลาง และต่ำ เพื่อขอคนพบที่โคจะมีรายละเอียดที่สมบูรณ์เพิ่มเติมและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น